מניחין נר. מבעוד יום: **ע"ג דקל.** וילקן סם בשבת לליכא למיסם לכשיכבה ליקחליה מיניה ומיכא מסמיא במחובר דכיון דלקלייה לבבר האסור בין השמשות ליכולי יומא: **ואין מניחין כו' כי"ט.** דשקיל ומנח ליה ומשמיא בחלון: **מה לי שבת כו'.** בשבת נמי שקיל ליה לכשיכבה: **שרגא דחנוכתא.** אמר שכבה: **מקמי חברי.** שלא ירלוזהו בחבר כדאמרינן בפרקין לעיל (דף כב.) דנותנו בטפח הסמוך לרשות הרבים וידעו שהדליקו בו נר והם גוזרו שלא להדליק. לי נמי ביום מגס אין מניחין לדלוק אור שלא בשבת ע"ז: **חברי.** סם לומה שהיתה עם פרסיים[ט]: **כי הילפת.** בתמיה: **בשעת הדחק.** שכנה. פלמא שלא בשעת הדחק אמר: **שורען בקרקע.** ועדיין לא השריבו מהו לנקוט ולהכוך: **אין מוקלה לר' שמעון.** בדבר הרלוי שלא בשמן שבשר בשעה שהוא דולק כדתניא לעיל[ל]: **הואיל והוקלה למלוה.** לבשת: **הוקלה לאיסורו.** אימור כיבוי: **והוקלה למלוה ליס ליה.** בתמיה. דקס"ד שמן שבשר דוקא קאמר דלילא תרתי מוקלה למלוה ומוקלה של בעה דליקלו משום איסור כיבוי אבל מוקלה למלוה בלבד לא בעה דליקלו משום איסור כיבוי ולשון בשעת הסמלה: **והסניף פיילכה.** לסוכה כו': **קרסים.** בגדי בבועים שקורין מובריי"ש[ס]: **אפרסקין.** פירסיק"י בלע"ז: **ייוט שמניס.** בכלי זכוכית: **עד מולאי י"ט האחרון.** והכא מוקלה למלוה אימא דלילא לאיסור ליכא דאי משום אוקמה בלבד מטעם זה אוסר אפי' בשבת עלמו (ביצה לו:) שלרחמו בולעת, כגון מעשה רוקס או מעשה מוגג שקורין גלייצ"ס (סוכה י.). **ייוט שמנים וסלתות.** ניתנין בכוסות של זכוכית לגוי (שם), **היה אוכל בתאנים והותירו.** לכותא נקט, דלא תיתמ כיון לסוכל וסולך לו ליתני זוממה (ביצה כה:). באפרסקין. פרסקי"ש, וחבושין. קרוי"ץ (שם).

הכי נמי מיסתברא דרב כר' יהודה ס"ל. בכמה מקומות למשמן דרב סבר כר' יהודה דלילא מיניה למיסר מטה שיימדה למעות והניח עליה מעות ולילו לר' שמעון[א] שרי[ב] דהא שרי מלוקות לפי' מקע מה כמה זימני ולכרכי דזוזי (לעיל דף יט:): **מלא דבעי לאוכוחי דסבר כר' יהודה בשלמא לרשיגו לרשמשות בין השמשות[ג]: מקמי חברי בשבתא.** שביום מג שלסם לא היו מניחין נר שלא בפיח ע"ז ומפי דקמבעיא ליה נר מבוכה טפי מבגר שבת משום דלעולם לסילה היו מניחים להם ולע"ג דבשעת הסכנה למריגן בבמה מדליקין (לעיל דף כח:): למניחה על שולחנו ודיו הכא מיירי סם יפרע שלא הניחה על שולחנו ע"ג דומר ר"י דבשעת הסכנה לדעיל לאו סכנת חבריס קאמר[ד] אלא סכנת גזירה שגזרו שלא להדליק נר בבוכה: **היכא** דדחייה בידים אית ליה. ולסם על גב נר שבבה שרי ר' שמעון אף על גב דלמייה בידים להסם שאני כיון שבבר פסק דיסוי שלה[ה] אבל הכא לעולם הן לחויין כל זמן שמונחין שם: **אלא** שמן שבור. לאו דווקא שבור להסוח אלא משום מבבה כדאמר בפ"ב דביצה (דף כב.) המסתפק ממנו חייב משום מבבה שלא המטופף מנר[ו] ומשום למוקלה למלותו לא אסור[ז] אלא כדאמר בסוף פירקין משום דהוי בסיס לבבר האסור תימה לר"י דלמאי נקט שמן שבור טפי ה"ל למינקט אין מוקלה לר' שמעון אלא גרוגרות וליימוקין דדמו טפי לחיטין שזרען אלא לאיתקלאי אלא משום ולא משום איסור ולילא למימר דסבר ר' יוחנן דלר' שמעון אין מוקלה בגרוגרות וליימוקין דהא רבי קאמר בסמוך דאית ליה לרבי שמעון מוקלה בגרוגרות וליימוקין ומסתמא לא פליג: **עד מוצאי י"ט האחרון של חג.** הקשה ר"ת[ט] ביום טוב שלאחרון דלא אסור אלא משום שיעבד ואם תי' יודע בביה"ש שכבר הי' לילה, הי' מותר. תוס' בל"ש. [ב]. דהך ברייתא לא אתיא כולה אליבא דר"ש אלא מה שאוסרת נויי סוכה בכל החג כדמוכח לה מאידך ברייתא, אבל. תוס' בל"ש. [ג]. [ד]לר"ש לא מיתסרי אלא כל ד', וביה"ש דשמיני בלבד. מי' סכ"ן.

היכא דדחייה בידים אית ליה. ולסם על גב דבר שבבה שרי ר' שמעון אף על גב דלמייה בידים להסם שאני כיון שבבר פסק דיסוי שלה[ה] אבל הכא לעולם הן לחויין כל זמן שמונחין שם: **אלא** שמן שבור. לאו דווקא שבור להסוח אלא משום מבבה כדאמר בפ"ב דביצה (דף כב.) המסתפק ממנו חייב משום מבבה שלא המטופף מנר[ו] ומשום למוקלה למלותו לא אסור[ז] אלא כדאמר בסוף פירקין משום דהוי בסיס לבבר האסור תימה לר"י דלמאי נקט שמן שבור טפי ה"ל למינקט אין מוקלה לר' שמעון אלא גרוגרות וליימוקין דדמו טפי לחיטין שזרען אלא לאיתקלאי אלא משום ולא משום איסור ולילא למימר דסבר ר' יוחנן דלר' שמעון אין מוקלה בגרוגרות וליימוקין דהא רבי קאמר בסמוך דאית ליה לרבי שמעון מוקלה בגרוגרות וליימוקין ומסתמא לא פליג: **עד מוצאי י"ט האחרון של חג.** הקשה ר"ת[ט] ביום טוב שלאחרון דלא אסור אלא משום שיעבד ואם תי' יודע בביה"ש שכבר הי' לילה, הי' מותר. תוס' בל"ש. [ב]. דהך ברייתא לא אתיא כולה אליבא דר"ש אלא מה שאוסרת נויי סוכה בכל החג כדמוכח לה מאידך ברייתא, אבל. תוס' בל"ש. [ג]. [ד]לר"ש לא מיתסרי אלא כל ד', וביה"ש דשמיני בלבד. מי' סכ"ן.

הכי נמי מיסתברא דרב כר' יהודה דאמר רב [א]מניחין נר על גבי דקל בשבת ואין מניחין נר ע"ג דקל בי"ט אי אמרת בשלמא דרב כרבי יהודה סבירא ליה היינו דשני בין שבת לי"ט אלא אי אמרת כרבי שמעון סבירא ליה מה לי שבת ומה לי י"ט ורב כרבי יהודה ס"ל והא בעו מיניה דרב מהו לטלטולי שרגא דחנוכתא מקמי חברי בשבתא ואמר להו שפיר דמי שעת הדחק שאני דהא א"ל רב כהנא ורב אשי לרב הכי הלכתא אמר להו [ב]כדי הוא ר' שמעון לממוך עליו בשעת הדחק בעא מיניה ריש לקיש מר' יוחנן חמים שזרען בקרקע וביצים שתחת תרנגולת מהו כי ליה לר' שמעון מוקצה היכא דלא דחייה בידים היכא דדחייה בידים אית ליה מוקצה או דילמא [ג]לא שנא א"ל אין מוקצה לרבי שמעון אלא שמן שבור בשעה שהוא דולק הואיל והוקצה למצותו [ד]הוקצה לאיסורו ולית ליה הוקצה למצותו [ה]והתניא סיכבה כהלכתה ועיטרה בקרמים ובסדינין המציירין ותלה בה אגוזין אפרסקין שקדים ורמונין ואפרכלי של ענבים ועטרות של שבולין יינות שמנים וסלתות אסור להסתפק מהן עד מוצאי י"ט האחרון ואם התנה עליהן הכל לפי תנאו וממאי דר' שמעון היא דתני [ו]ר' חייא בר יוסף קמיה דר' יוחנן אין נוטלין עצים מן הסוכה בי"ט אלא מן הסמוך לה ור' שמעון מתיר ושוין בסוכת החג בחג שהיא אסורה ואם התנה עליה הכל לפי תנאו בעין שמן שבנר קאמרינן הואיל והוקצה למצותו הוקצה לאיסורו איתמר נמי א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן אין מוקצה לרבי שמעון אלא בעין שמן שבנר בשעה שהוא דולק הואיל והוקצה למצותו הוקצה לאיסורו אמר רב יהודה אמר שמואל אין מוקצה לר' שמעון אלא גרוגרות וליימוקין בלבד ומידי אחרינא לא [ז]והתניא [ח]היה אוכל בתאנים והותיר והעלן לגג לעשות מהן גרוגרות בענבים והותיר והעלן לגג לעשות מהן ציימוקין לא יאכל עד שיזמין וכן אתה אומר באפרסקין וחבושין ובשאר כל מיני פירות מני אילימא רבי יהודה ומה היכא דלא דחייה בידים אית ליה מוקצה היכא דדחייה בידים לא כל שכן אלא לאו ר' שמעון היא לעולם רבי יהודה ואוכל אצטריכא ליה סד"א כיון דקאכיל ואזיל לא ליבעי הזמנה קמ"ל כיון דהעלן לגג אסוחי אסחי לדעתיה מינייהו [ט]בעא מיניה רבי שמעון בר רבי מרבי פצעילי

מקמי חברי בשבתא. שביום מג שלסם לא היו מניחין נר על גבי דקל בשבת ואין מניחין נר ע"ג דקל בי"ט אי אמרת בשלמא דרב כרבי יהודה סבירא ליה היינו דשני בין שבת לי"ט אלא אי אמרת כרבי שמעון סבירא ליה מה לי שבת ומה לי י"ט ורב כרבי יהודה ס"ל והא בעו מיניה דרב מהו לטלטולי שרגא דחנוכתא מקמי חברי בשבתא ואמר להו שפיר דמי שעת הדחק שאני דהא א"ל רב כהנא ורב אשי לרב הכי הלכתא אמר להו [ו]כדי הוא ר' שמעון לממוך עליו בשעת הדחק בעא מיניה ריש לקיש מר' יוחנן חמים שזרען בקרקע וביצים שתחת תרנגולת מהו כי ליה לר' שמעון מוקצה היכא דלא דחייה בידים אית ליה מוקצה היכא דדחייה בידים לילא כל שכן אלא לאו ר' שמעון היא לעולם רבי יהודה ואוכל אצטריכא ליה סד"א כיון דקאכיל ואזיל לא ליבעי הזמנה קמ"ל כיון דהעלן לגג אסוחי אסחי לדעתיה מינייהו [ז]בעא מיניה רבי שמעון בר רבי מרבי פצעילי

ואוכל איצטריכא ליה. מדקתני אוכל במוקלה דלמייה בידים נלמה דמזיל ומכיל שרי ליה לר"י במוקלה דלא למייה בידים כגון גבי אוכל לדבריו

ואין מניחין כו'. דשקיל ומנח ליה ומשמיא בחלון: **מה לי שבת כו'.** בשבת נמי שקיל ליה לכשיכבה: **שרגא דחנוכתא.** אמר שכבה: **מקמי חברי.** שלא ירלוזהו בחבר כדאמרינן בפרקין לעיל (דף כב.) דנותנו בטפח הסמוך לרשות הרבים וידעו שהדליקו בו נר והם גוזרו שלא להדליק. לי נמי ביום מגס אין מניחין לדלוק אור שלא בשבת ע"ז: **חברי.** סם לומה שהיתה עם פרסיים[ט]: **כי הילפת.** בתמיה: **בשעת הדחק.** שכנה. פלמא שלא בשעת הדחק אמר: **שורען בקרקע.** ועדיין לא השריבו מהו לנקוט ולהכוך: **אין מוקלה לר' שמעון.** בדבר הרלוי שלא בשמן שבשר בשעה שהוא דולק כדתניא לעיל[ל]: **הואיל והוקלה למלוה.** לבשת: **הוקלה לאיסורו.** אימור כיבוי: **והוקלה למלוה ליס ליה.** בתמיה. דקס"ד שמן שבשר דוקא קאמר דלילא תרתי מוקלה למלוה ומוקלה של בעה דליקלו משום איסור כיבוי אבל מוקלה למלוה בלבד לא בעה דליקלו משום איסור כיבוי ולשון בשעת הסמלה: **והסניף פיילכה.** לסוכה כו': **קרסים.** בגדי בבועים שקורין מובריי"ש[ס]: **אפרסקין.** פירסיק"י בלע"ז: **ייוט שמניס.** בכלי זכוכית: **עד מולאי י"ט האחרון.** והכא מוקלה למלוה אימא דלילא לאיסור ליכא דאי משום אוקמה בלבד מטעם זה אוסר אפי' בשבת עלמו (ביצה לו:) שלרחמו בולעת, כגון מעשה רוקס או מעשה מוגג שקורין גלייצ"ס (סוכה י.). **ייוט שמנים וסלתות.** ניתנין בכוסות של זכוכית לגוי (שם), **היה אוכל בתאנים והותירו.** לכותא נקט, דלא תיתמ כיון לסוכל וסולך לו ליתני זוממה (ביצה כה:). באפרסקין. פרסקי"ש, וחבושין. קרוי"ץ (שם).

מה לי שבת כו'. מסם שבבה: **שרגא דחנוכתא.** אמר שכבה: **מקמי חברי.** שלא ירלוזהו בחבר כדאמרינן בפרקין לעיל (דף כב.) דנותנו בטפח הסמוך לרשות הרבים וידעו שהדליקו בו נר והם גוזרו שלא להדליק. לי נמי ביום מגס אין מניחין לדלוק אור שלא בשבת ע"ז: **חברי.** סם לומה שהיתה עם פרסיים[ט]: **כי הילפת.** בתמיה: **בשעת הדחק.** שכנה. פלמא שלא בשעת הדחק אמר: **שורען בקרקע.** ועדיין לא השריבו מהו לנקוט ולהכוך: **אין מוקלה לר' שמעון.** בדבר הרלוי שלא בשמן שבשר בשעה שהוא דולק כדתניא לעיל[ל]: **הואיל והוקלה למלוה.** לבשת: **הוקלה לאיסורו.** אימור כיבוי: **והוקלה למלוה ליס ליה.** בתמיה. דקס"ד שמן שבשר דוקא קאמר דלילא תרתי מוקלה למלוה ומוקלה של בעה דליקלו משום איסור כיבוי אבל מוקלה למלוה בלבד לא בעה דליקלו משום איסור כיבוי ולשון בשעת הסמלה: **והסניף פיילכה.** לסוכה כו': **קרסים.** בגדי בבועים שקורין מובריי"ש[ס]: **אפרסקין.** פירסיק"י בלע"ז: **ייוט שמניס.** בכלי זכוכית: **עד מולאי י"ט האחרון.** והכא מוקלה למלוה אימא דלילא לאיסור ליכא דאי משום אוקמה בלבד מטעם זה אוסר אפי' בשבת עלמו (ביצה לו:) שלרחמו בולעת, כגון מעשה רוקס או מעשה מוגג שקורין גלייצ"ס (סוכה י.). **ייוט שמנים וסלתות.** ניתנין בכוסות של זכוכית לגוי (שם), **היה אוכל בתאנים והותירו.** לכותא נקט, דלא תיתמ כיון לסוכל וסולך לו ליתני זוממה (ביצה כה:). באפרסקין. פרסקי"ש, וחבושין. קרוי"ץ (שם).

הכי נמי מיסתברא דרב כר' יהודה ס"ל. בכמה מקומות למשמן דרב סבר כר' יהודה דלילא מיניה למיסר מטה שיימדה למעות והניח עליה מעות ולילו לר' שמעון[א] שרי[ב] דהא שרי מלוקות לפי' מקע מה כמה זימני ולכרכי דזוזי (לעיל דף יט:): **מלא דבעי לאוכוחי דסבר כר' יהודה בשלמא לרשיגו לרשמשות בין השמשות[ג]: מקמי חברי בשבתא.** שביום מג שלסם לא היו מניחין נר על גבי דקל בשבת ואין מניחין נר ע"ג דקל בי"ט אי אמרת בשלמא דרב כרבי יהודה סבירא ליה היינו דשני בין שבת לי"ט אלא אי אמרת כרבי שמעון סבירא ליה מה לי שבת ומה לי י"ט ורב כרבי יהודה ס"ל והא בעו מיניה דרב מהו לטלטולי שרגא דחנוכתא מקמי חברי בשבתא ואמר להו שפיר דמי שעת הדחק שאני דהא א"ל רב כהנא ורב אשי לרב הכי הלכתא אמר להו [ו]כדי הוא ר' שמעון לממוך עליו בשעת הדחק בעא מיניה ריש לקיש מר' יוחנן חמים שזרען בקרקע וביצים שתחת תרנגולת מהו כי ליה לר' שמעון מוקצה היכא דלא דחייה בידים אית ליה מוקצה היכא דדחייה בידים לילא כל שכן אלא לאו ר' שמעון היא לעולם רבי יהודה ואוכל אצטריכא ליה סד"א כיון דקאכיל ואזיל לא ליבעי הזמנה קמ"ל כיון דהעלן לגג אסוחי אסחי לדעתיה מינייהו [ז]בעא מיניה רבי שמעון בר רבי מרבי פצעילי

היכא דדחייה בידים אית ליה. ולסם על גב דבר שבבה שרי ר' שמעון אף על גב דלמייה בידים להסם שאני כיון שבבר פסק דיסוי שלה[ה] אבל הכא לעולם הן לחויין כל זמן שמונחין שם: **אלא** שמן שבור. לאו דווקא שבור להסוח אלא משום מבבה כדאמר בפ"ב דביצה (דף כב.) המסתפק ממנו חייב משום מבבה שלא המטופף מנר[ו] ומשום למוקלה למלותו לא אסור[ז] אלא כדאמר בסוף פירקין משום דהוי בסיס לבבר האסור תימה לר"י דלמאי נקט שמן שבור טפי ה"ל למינקט אין מוקלה לר' שמעון אלא גרוגרות וליימוקין דדמו טפי לחיטין שזרען אלא לאיתקלאי אלא משום ולא משום איסור ולילא למימר דסבר ר' יוחנן דלר' שמעון אין מוקלה בגרוגרות וליימוקין דהא רבי קאמר בסמוך דאית ליה לרבי שמעון מוקלה בגרוגרות וליימוקין ומסתמא לא פליג: **עד מוצאי י"ט האחרון של חג.** הקשה ר"ת[ט] ביום טוב שלאחרון דלא אסור אלא משום שיעבד ואם תי' יודע בביה"ש שכבר הי' לילה, הי' מותר. תוס' בל"ש. [ב]. דהך ברייתא לא אתיא כולה אליבא דר"ש אלא מה שאוסרת נויי סוכה בכל החג כדמוכח לה מאידך ברייתא, אבל. תוס' בל"ש. [ג]. [ד]לר"ש לא מיתסרי אלא כל ד', וביה"ש דשמיני בלבד. מי' סכ"ן.

ולא מן הסמוך לה. בפרק המניח (דף כב: ושם) גרס במשנה שלא מן הסמוך לה ופריך בגמ' והא קסמר מוכלת ומשני מאי מן הסמוך לה סמוך לתפנות והשתא מי גרס בגרייתא דהכא שלא מן הסמוך לה הוי בסמוך לה ומשני דהכא מיירי כגון שהניח על גבי כלי שיש בו מים שלא יכבו ומשום הכי לא מיקרי סמוך לה ומשני דהתם מיירי כגון שהניח על גבי כלי שאין בו מים ומשום הכי מיקרי סמוך לה ומשום הכי מותר לסלות בו ביצים ולא חיישינן שמא יבוה ויכבה: **ואם התנה הכל לפי תנאו.** גריס המניח (ג"ז שם) פריך עלה והא קא סמר מוהלה ומוקי לה בסוכה גפולה ובדעועה דמשמעו דעתיה עלה: **אלא** בגרוגרות וציימוקין. בירושלמי מפ' שמסריחין בינתיים כיון שמתקלקלין כל כך אין דעתו לקחתם עד שיתקנו היטב: **וכן אתה אומר באפרסקין.** לף על פי שאין מתקלקלין כל כך מוקלה אותם מדעתו: **היכא דלא דחייה בידים אית ליה מוקצה.** כגון הא דתנן בפרק מפנין (לקמן קכו:) ולא את המוגר ותנן נמי בפרק בתרא (דף קנו:) רבי יהודה אומר אם לא היתה נגלה מע"ש לשמש כו':

ולא מן הסמוך לה. בפרק המניח (דף כב: ושם) גרס במשנה שלא מן הסמוך לה ופריך בגמ' והא קסמר מוכלת ומשני מאי מן הסמוך לה סמוך לתפנות והשתא מי גרס בגרייתא דהכא שלא מן הסמוך לה הוי בסמוך לה ומשני דהתם מיירי כגון שהניח על גבי כלי שאין בו מים ומשום הכי מיקרי סמוך לה ומשום הכי מותר לסלות בו ביצים ולא חיישינן שמא יבוה ויכבה: **ואם התנה הכל לפי תנאו.** גריס המניח (ג"ז שם) פריך עלה והא קא סמר מוהלה ומוקי לה בסוכה גפולה ובדעועה דמשמעו דעתיה עלה: **אלא** בגרוגרות וציימוקין. בירושלמי מפ' שמסריחין בינתיים כיון שמתקלקלין כל כך אין דעתו לקחתם עד שיתקנו היטב: **וכן אתה אומר באפרסקין.** לף על פי שאין מתקלקלין כל כך מוקלה אותם מדעתו: **היכא דלא דחייה בידים אית ליה מוקצה.** כגון הא דתנן בפרק מפנין (לקמן קכו:) ולא את המוגר ותנן נמי בפרק בתרא (דף קנו:) רבי יהודה אומר אם לא היתה נגלה מע"ש לשמש כו':

ואוכל איצטריכא ליה. מדקתני אוכל במוקלה דלמייה בידים נלמה דמזיל ומכיל שרי ליה לר"י במוקלה דלא למייה בידים כגון גבי אוכל לדבריו

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה היה מוכל וכו' לבומא מסמעי' אע"פ לבומה:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אלא שמן וכו'. נר הדולק למסלול בדפי' לעיל. לף מב ע"ב מוס' ד"ה ואין מלוקין:

לעזי רש"י

אובריי"א [אוברי"ן]. בדים מקושטים בדוגמאות צבעוניות.
פירסיק"י [פירשקי"ש]. אפרסקים.
קוויינ"ץ [קודריני"ץ]. חבושים (פירות).

מוסף רש"י

ועיטרה בקרמים. פימרה בירעות של בבעים שקורין מובריי"ץ (לעיל כב.), **ובסדינין המציירין.** לבעים של פסתן (ביצה לי) שלורתן בולטת, כגון מעשה רוקס או מעשה מוגג שקורין גלייצ"ס (סוכה י.). **ייוט שמנים וסלתות.** ניתנין בכוסות של זכוכית לגוי (שם), **היה אוכל בתאנים והותירו.** לכותא נקט, דלא תיתמ כיון לסוכל וסולך לו ליתני זוממה (ביצה כה:). באפרסקין. פרסקי"ש, וחבושין. קרוי"ץ (שם).

תוס' ישנים

ב) הוקלה למלוקו. ל"ל והוקלה ס.

רב נסים גאון

מהו לטלטולי שרגא דחנוכה מיקמי חבארא בשבתא. שמענו כי בימי החברים, פרסיים היו חברים, מחזרין בכל בתי ישראל ומכבין את הנרות ולוקחין מכל בית נר והיה צער גדול לישראל מזה המעשה מפני שהיו מוליכין את נרותיהם לע"ז. ואשכחנן בפרק ב' [דגיטין] (דף סז) רבה בר בר חנא חלש על ר' יהודה ובבנן לשיולי ביה, בעו מיניה שנים שהביאו גט ממדינת הים צריכים שיאמרו בפנינו נכתב בפנינו נחתם או אין צריכין. אמר להו אין צריכין ומה אילו אמרו בפנינו גירשה מי לא מהימני. אדהכי אתא ההוא חברא שקלא לשרגא מיקמייהו, אמרי רחמנא או בטולך או בטולא דבר עשו. למימרא דרומאי מעלו מפרסאי והא תני ר' חייא מאי דכתיב (איוב כח) אלהים הבין דרכה והוא ידע את מקומה, ידע הקב"ה בישראל שאין יכולים לקבל גזירות של עשו הרשע לפיכך הגלה אותם לבבל. ובמס' יבמות בפרק הבא על יבמתו (דף סג) אמרו מאי דכתיב (זבריה לב) בגוי נבל אכעיסם, ר' יוחנן אמר אלו חברים. אמרו ליה לר' יוחנן אתו חבארי לבבל שאג ונפל, [א"ל] מקבלי שוחדא תריץ ויתיב. גזרו על שלש מפני שלש, על בשר מפני המתנות, על מרחצאות מפני טבילה, קא מחטטי שכבי מפני ששמחים ביום אידם. ובשאלתות דרב אחא מן שבחא כך פירשו בפרשת וארא אל אברהם ובמלכות פרסיים היו חברים שבהן מחזרין על בתי ישראל ומכבין את הנרות וחותמין את הגחלים ומוליכין אותן לבית האור שלהן שהיא ע"ז. ולא היו עוזבים לא אש ולא גחלים שילינו בלילה חרב מע"ז שלהן שהיא בית נורא. **כדי הוא ר' שמעון בן יוחי לסמוך עליו בשעת הדחק.** הוא ר' שמעון שאמר הנר שכבתה מותר לטלטלה דלית ליה מוקצה, וכל ר' שמעון סתם במשנה ובברייתא הוא ר"ש בן יוחאי, וכל ר' יהודה סתם הוא ר' יהודה בר' אלעאי. ובמסכת מנחות בפרק הקומץ (דף יח) אמרו מפני שר' יהודה בנו של ר' אלעאי ור' אילעאי תלמידו של ר' אליעזר שנה לך משנת ר' אליעזר.

מוסף תוספות

א. אפי' הניח עליה מעות. רשפ"ל. ב. דומיא דנר שלא הדליקו עליה באותה שבת. רשפ"ל. ג. והא לא מצי למידק ממילתיה דרב גוסיפה. ועי"ל דמודה ר"ש במבה משום דהוי כמו סיכי זיירי ומזוררי. תוס' בל"ש ורשפ"ל ורימ"ל. ד. דעל השלחן נמי יקחו אותו, כדאמר בגיטין (רבה בב"ח חלש, אתא חברא שקל שרגא מקמייהו'. תוס' לעיל כח: ד"ה ובשעת (ועי' בתוס' הרוש כאן). ה. דכיון שבבר נתבטל דיחויו. מי' סכ"ן. ו. שהקצאתו לאיסורו ולמצותו [לכל זמן שהנר דולקת. רימ"ל], ולא היה דעתו עליו כלל עד שיכבה. רמב"ן. ז. שאין ביטול מצוה במה שמטלטלו. תוס' לעיל מב: ד"ה ואין. ח. תרוייהו בוא"ו, דס"ד השתא דבעינ' תרתי, [שהוקצו מחמת איסור ושהוקצה למצוה בנר שבת, ולהכי פרכ' דהא אפי' משום מוקצה למצוה בלבד אוסר ר"ש, כדתניא סכבה כהלכתה וכו'. רימ"ל], ובמסקנא גרסי' 'הואיל והוקצה למצותו הוקצה לאיסורו' בלא ו[א]"ו, דלא בעינ' אלא חד. תוס' בל"ש. כלומר שעיקר איסורו משום מוקצה למצוה והוקצה למצוה כל זמן האיסור שהוא זמן הדליקה הא משכבת אין בו משום מצוה, אבל מוקצה למצוה אינו צריך לאיסור, שהרי עצי סוכה אסורין כ"ז מצותן אע"פ שאין שם איסור וכו'. מאירי. ט. כיון דהך ברייתא מוקמי' לה כר"ש, נהי דאסור להסתפק מהם כל ז' ימי החג. תוס' בל"ש. י. מיהא לשרי וכו' [ד]ר"ש לית לי' מינו. תוס' בל"ש. יא. שאם הי' ידוע שהוא לילה, הי' אסור לשתותו, כ"ש במוקצה ביה"ש של יום ז' דסוכה, שאינו מוקצה אלא משום יום שעבר ואם הי' יודע בביה"ש שכבר הי' לילה, הי' מותר. תוס' בל"ש. יב. דהך ברייתא לא אתיא כולה אליבא דר"ש אלא מה שאוסרת נויי סוכה בכל החג כדמוכח לה מאידך ברייתא, אבל. תוס' בל"ש. יג. [ד]לר"ש לא מיתסרי אלא כל ד', וביה"ש דשמיני בלבד. מי' סכ"ן.

רבינו חננאל

דהא רב הוא דאמר מניחין נר ע"ג דקל בשבת [ואין מניחין נר ע"ג דקל ביום טוב], מכלל דרב כר' יהודה סבר ליה דאמר הנר שהדליקו בו בשבת אין מטלטלין אותו, אבל בי"ט שמטלטלין אותו ונמצא משתמש במחובר לקרקע אסור. (ואין מניחין נר ע"ג דקל ביו"ט) ואוקימנא אליבא דר' יהודה דשני ליה בין שבת לי"ט, אבל ר'

נב א מיי' פ"ה מהלכות שבת הלכה ח ופ"ל מהלכות י"ט הלכה ה סמג לאוין סה טור שו"ע או"ח סימן רעז סעיף ד וסימן תקי"ד סעיף ו:

נג ב מיי' פ"ו מהלכות שבת הלכה יד סמג לאוין סה טוש"ע או"ח סימן שי סעיף ב: